

[Christmas Møller.]

af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen under Forhandlingerne i den paagældende Kommission udtalt, at Suverænitetsretten forblev urørt, og det blev ogsaa fremhævet, at en af Grundene til, at man havde et saa overordentligt Misforhold mellem vedtagne og ratificerede Konventioner, var det Forhold, at Regeringsdelegationerne ofte ikke var saa vel forberedte, som de burde være, og at man derigennem naaede til forkerte Resultater.

Hvis man derfor fra den højtærede Regerings Side og fra det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Side venter sig Resultater i den Retning, som det ærede Medlem omtalte, saa tror jeg, man vil blive skuffet. Misforholdet maa altsaa ændres, men ændres derigennem, at Regeringen og Regeringsdelegationerne paa Forhaand skaffer sig Klarhed over, hvad den kan faa Landets lovgivende Forsamling med til.

Sommerens storpolitiske Begivenhed er utvivlsomt Folkeforbundsmødet i Genève. Danmark deltog med hele tre Ministre, og skal man tro, hvad „Social-Demokraten“ har skrevet om dette Forhold, stillede vi næsten England, i hvert Fald alle andre Lande i Skygge, det var, for at tale med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og hans Sprogbrug, mig og England, der ordnede det hele.

Om Folkeforbundets Møde udtaler Aabningstalen, at den internationale Afrustningspolitik nu kan ventes fremmet. Vi synes at have hørt lignende Udtalelser fremført før. Og samtidig med alle de skønne Taler i Genève og andre Steder ser man efter alle de internationale Konferencer, der har været, hvert eneste Land handle nøjagtig, som dets Interesser byder det; og som en smuk Opsang til den Nedrustningskonference, der skal afholdes, har man i de sidste Dage set den engelske Premierminister blive modtaget i U. S. A. af stort Opbud af Flaade og landmilitære Styrker.

Men samtidig med, at vi altsaa maa pege paa, at der er Grund til paa dette Omraade at vise den største Varsomhed og ikke nære alt for stor Tro til, at Verden snart skal blive bedre, er det klart, at Danmark — og dette gælder alle i dette Land — med Glæde hilser ethvert Skridt, som kan føre til Afspænding paa Rustningspolitikens Omraade. Vi skal gaa med i Spidsen for de Nationer, som søger at udbygge Folkeforbundet og søger at bygge Fremtiden Landene imellem paa den internationale Retsafgørelse; men vi skal ikke gaa foran Spidsen, vi skal ej heller gøre det af den Grund, at vi just ved at træde udenfor Nationernes

Fællesskab og give os selv en isoleret Stilling efter vor Opfattelse gør en forstandig Politik Landene imellem stor Skade.

Regeringens Afrustningsforslag sætter Landet udenfor det forstandige internationale Samarbejde, og der kan i denne Forbindelse være god Grund til at pege paa, hvad den kendte svenske Major Bratt i „Göteborg-Posten“ under Overskriften „Vad kan det nytte?“ har skrevet. Jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til paa dette og paa senere Punkter at komme med nogle faa forholdsvis korte Citater.

Den svenske Major Bratt skriver dér angaaende det danske Afrustningsforslag:

„Saa har man ogsaa forladt det interne Spørgsmaal, hvorledes det isolerede Danmark stiller sig til sit Forsvarsproblem, og stillet det saaledes, at hverken Spørgsmaalet eller Svaret er Danmarks private Sag. Der kræves ikke nogen større Indsigt i militære Spørgsmaal for straks at være paa det rene med, at dette Spørgsmaal om Vagtværnets Effektivitet maa besvares benægtende. En modsat Paastand maa hvile paa en Misforstaaelse og en grov Uvidenhed om, hvad der i Tilfælde af en Konflikt — som kan berøre vore Omraader — vil kunne kræves selv af saa lille et Folk som det danske.“

Der er saa meget mere Grund for os under hele den Forhandling, vi skal have om dette Spørgsmaal, til at nævne den Mand, jeg her har citeret, som han af Afrustningstilhængerne paa voldsom Maade er blevet anvendt i Agitationen herhjemme.

Om Danmarks isolerede Afrustning skriver han videre:

„Hvis det virkelig skulde blive Tilfældet — og enkelte Røster lader sig allerede høre i den Retning —, vil det synes at ligge meget nær for Haanden, at en fornyet Granskning af den Art kommer i Stand i Samraad paa en eller anden Maade, i første Række med de to andre skandinaviske Lande, hvor man ogsaa har Grund til at søge at komme til Rette med Forsvarsproblemer, som af forskellige Aarsager i de senere Aar er undergaaet stærke Forskydninger.“

Og endelig udtaler Major Bratt:

„At bryde ud af den Sammenhæng, der er i Færd med at vokse frem med Genève som Centrum, viser sig da at være intet mindre end at svigte en Pligt, som næsten fortjener den misbrugte Betegnelse hellig.“

Major Bratt peger altsaa her paa Samarbejde med de andre nordiske Lande, og